Ч. 119 Недїля 28 мая (10 червня) 1900. Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Ческа обструкция і замкнене ради державної.)

Вчерашне засїдане ради державної розпочало ся о годинї $1^{1}/_{4}$ в полудне відчитуванем внесень і інтерпеляций. То читане тревало майже до 6-ої години. О тій порі заявив президент, що приступить до замкнення засїданя, але перед тим уділив ще голосу міністрови рільництва Джованеллї'ому для відповіди на кілька інтерпеляций. По відповідях міністра Молодочех пос. Янда поставив внесене, щоби сейчас взяти під наради внесеня, дотикаючі уділеня запомог околицям, навіщеним елементарними нещастями. Внесеня взято зараз під наради, і палата ухвалила їх одноголосно. З черги пос. Цалінґер вніс, щоби засїдане тревало дальше і щоби приступлено до дискусиї над зміною промислового закона. Президент заявив на то, що дасть то внесене під голосоване. Спротивились єму посли: Крамарж, Горжіца і Брзорад, заявляючи, що голосоване над тою справою було би суперечне з реґуляміном, бо внесене має в палаті опозицию. Мимо того президент не відступав від свого наміру і хотів віддати внесеня під голосоване. В тій хвили зірвала ся буря. Чехи почали бити лавками, дерти протоколи, а один з них добув трубку і почав на ній грати. Ті крики тревали до півночи. За той час Чехи поломили кілька лавок, свистали, грали на трубах, сьпівали гимн народний і свій Kde domov moj, наносили до салї всіляких зелїзних горшків, бляшаних покривок, склянок і скляних підставок і наробили такого гамору і стуку, що просто годї було серед того заколоту видержати. Між тим президент др. Фукс сидїв на своїм місци спокійно і ждав. Палата мала намір перетримати Чехів доки не помучать ся, але то було тяжко, бо Чехи по черзї зміняли ся. Прийшло також до бурливих виступів між Чехами і антисемітами. Один з них пос. Клєценбавер видер пос. Долежалеви бляшану покривку з рук, за що Долежаль ударив єго тріпачкою по плечах. На то вхопив Клєценбавер Долежаля обома руками за бороду і почав ним бити о лавку. Треба було силою їх розривати. Пос. Люеґер прийшов перед ческі лавки постояв хвилю а відтак сягнув до кишенї вийняв жменю сотиків і кинув їх між Чехів з словами: Маєте заплату ческі музиканти! Посли переважно повиходили з салї до буфету і на коридор і лиш шїстьох Чехів гримало о лавки. Видко жаль їм зробило ся по якімсь часї, що лиш президент Фукс слухає їх і тому зробили собі жарт і задзвонили по всїх комисийних салях і буфетї. Посли гадаючи, що президент їх взиває, зійшли ся до салї, а Чехи привитали їх новою музикою. Рівночасно зібрала ся рада міністрів і тревала пів години, почім розійшла ся вість, що др. Кербер поїхав до Цїсаря. О пів до першої в ночи вернув др. Кербер від Цїсаря. На єго вид в сали Чехи умовкли і серед загальної тишини президент міністрів заявив, що з волї Є. В. Цїсаря замикає раду державну. Чехи приймили ту заяву оплесками, Нїмцї стали їм грозити. Так закінчило ся вчерашне, послїдне в тій сесиї засїданє.

Про еміґрацию до Канади.

Свого часу помістив був п. Ґеник в американьскій „Свободі“ допись, в котрій захвалював еміґрацию до Канади та при тім закинув о. Полївці, Василиянинови, що перед двома роками виїхав був з Галичини до Америки, незнанє тамошних відносин. На те дає о. Полївка таку відповідь:

„Не маю я наміру — каже о. Полївка — борикати ся з нїким на перо, а понизшу відповідь подиктувала менї та сама любов до руского народа, яка і руководила мною в писаню статї до галицкої ґазети „Дїло“. Не входжу в переконаня п. К. Ґеника, чому він обстає за еміґрацию до Канади, та каже надїятись на будуче гаразду руским поселенцям, а я скажу, чому я єсьм против еміґрациї до того краю.

П. К. Ґеник чейже сам добре знає, що мало кому з руских еміґрантів дали добру землю. Що лучші фарми забрали компаниї або школи, середнї вже давно мають Менонїти, котрі як добрі ґазди, мають вже сякий-такий хосен, а що лишило ся, то дали нашим, що їх спроваджено аґентами. Чейжеж я сам читав ще в краю такі листи аґентів. Правда, скрутно приходить ся жити народови в старім краю, але чи то вже він має утїкати і покидати свою батьківщину, продаючи єї за пів дармо а конто канадийского раю? Я бачив тих людий в Вінніпеґу, як они страшно бідують, не маючи кавальчика хлїба. А хтось їх там поратував, запаковано їх у ваґони, завезено на фарми і

---

67)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шїснайцятого нїмецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

— Купіть собі у мене рожі, красні панове! — відозвала ся дївчина чистим дзвінким голосом — та вложіть їх у волосе своїх милих!

Зопірос взяв цьвіти, а не пускаючи руки дївчині, сказав: Я лише що приїхав з далекого сьвіта, красна дитино, і у мене нема ще приятельки в Навкратісї; позволь же длятого, нехай вложу тобі ті рожі в твоє власне золоте волосе, а отсей золотий гріш в твою білу ручку.

Дївчина розсьміяла ся весело, показала богатий дарунок своїй сестрі, і сказала: На Ероса! Таким молодцям, як Ви, не забракне приятельок! Чи ви може братя?

— Нї!

— То шкода, бо ми сестри!

— А ти кажеш, що з нас були би три хороші пари?

— Може так собі гадала, але не казала.

— А твої сестри?

Дївчата стали сьміяти ся, і здаєсь, не були би були противні такій звязи, бо подали і Бартеви та Дарієви рожі.

Молодцї забрали цьвіти, дали також по золотій монетї, а красавицї не пустили їх, аж кождому з них закосичили їх шоломи зелеными вінцями з лаврового листя.

Чутка о такій рідкій щедрости чужинців рознеслась в одній хвили межи всіма цьвітярками, котрі з всїх боків стали наставляти на продаж стяжки, цьвіти і вінцї. Кожда подавала їм рожі та запрошувала очима і словами, щоби они ішли до неї та купували.

Зопірос був би охотно як і неодин панич з Навкратіс ще довше постояв коло дївчат, котрі майже всї відзначали ся красою і серцями легкими до позисканя; але Дарій напирав на него, щоби він ішов і попросив Барт'ю, щоби той заказав легкодушному задержувати ся. Так отже, перейшовши попри столи міняльників і горожан, що сидячи на камінних лавах, радили раду під голим небом, зайшли они аж до дому Теопомпа.

Скоро їх еллиньский проводир застукав металевою довбенькою до дверий, отворив їх якийсь невільник. А що пан дому був на торговици, то ключник, чоловік, що посивів в службі у Теопомпа, повів чужинців до андронітіс [1]) та попросив, щоби они там зачекали, аж єго господар верне.

Підчас коли молодцї ще приглядали ся красним малюнкам на стїнах і штучній роботї камінного помосту сеї сьвітлицї, вернув Теопомп, той гуртівник, котрого ми вже пізнали в домі Родописи, а з ним прийшло і богато невільників, котрі несли за ним з торговицї річи, які він там накупив [2]).

Мілезиєць повитав чужинців з вічливою чемностию, і спитав їх, чим може їм служити.

Коли Барт'я переконав ся, що нема нїкого, хто би їх підслухав, подав господареви дому письмо, яке єму дав Фанес, коли з ним пращав ся.

Ледви що Теопомпос прочитав письмо, як зараз поклонив ся низько перед королївским сином і відозвав ся: На Зевса, котрий береже право гостинности, більша честь, як через твою гостину, не могла би стати ся мому домови! Уважай все, що маю, як би свою власність, і проси також твоїх товаришів, щоби приймали чим хата богата! Вибачай, коли я тебе в твоїй лідийскій одежи зараз не пізнав. Як менї здає ся, твоє волосе коротше а твоя борода повнїйша від того часу, як ти був в Єгиптї. Я правду кажу, а ти хочеш, щоби тебе нїхто не пізнав? Буде зовсїм так, як хочеш! Найкрасша гостинність єсть та, коли гостям лишає ся повну свободу. О, тепер вже пізнаю вновь і твоїх приятелів! Але и они дуже змінили ся, подібно як ти, попідтинали собі волосе. Ба, я би сказав, що ти, мій друже, котрому на імя....

— Менї Дарій на імя.

— Що ти, Даріє, зафарбував собі волосе на чорно. Може не так? А видите, що у мене

---

[1]) Андронітіс — комната призначена для мужчин.

[2]) Навіть знатні Греки ходили самі з невільниками на купно на торговицю, але женщинам, що уважали себе за честних, не вільно було туди ходити. Они висилали звичайно свої невільницї на купно.

хоч нераз порядне зимно, а ту сиди голіруч в пустини і роби, що хочеш. Пан К. Геник потішаєсь, що наш іно нарід запоможе ся, потім він хопить ся просьвіти. Мій Боже! Адже ж і в старім краю не згортають рук, а іде оно до лучшого. Всюди будують ся школи, засновують бурси, побільшують рускі ґімназиї, що року множать ся нові притулитка для рускої молодїжи, від 1892 р. маємо вже 30 захоронок під проводом руских сестер служебниць, що учать дїтий писати, читати, сьвівати, шити, варити; дальше множать ся крамниці, читальні, подекуди викуповуесь ґрунти, рух просьвітний поступає вперед як ніколи перед тим, а і сьвідомість політична не чужа вже так дуже. Треба знати, що руский нарід жиє в Галичинї в купці, де вже тілько людий працює над ним, а помимо того приходить ся тяжко з тою справою, а щож говорити о Канаді, де нарід наш розкинений по всїх усюдах, один другого не знає, запомоги жадної, і самому собі лишений. Надія сама не вистарчає, що за яких 100 років ті пустарі канадийскі замінять ся в сяку таку родючу ниву, -тай ізза тої надії годі казати народови покидати свою батківщину і йти в сьвіт за очи. Чомуж нам не мати тої надії і віри на старий край? Адже ж і в краю так все не буде, як є, а змінить ся теперішний лад, бо-ж нарід не стоїть там на однім місци, а стає чим раз просьвіченїйший.

Будьмо приятелями народа! Ми не єсьмо Мойсеями, щоби єго випроваджати з Єгипту до обіцяної землі! Богу дякувати наш старий край не є Єгиптом, і єму засьвітить сонце. Правда, оно ще троха за хмарами, але пождім маленько і оно передре ся і засьвітить скорше як в Канаді. Як кому розходить ся, щоби нарід заробив на хліб, то перше треба старати ся, щоби він не збував дармо того, що вже має, а єго батківщина щоби не переходила в чужі руки.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 9-го червня 1900.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский і Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї повернули до Львова.

— **Преосьв. епископ Шептицкий** покінчив вже візитацию буковиньского деканата і переїхав в деканат кутский. Звідтам виїхав дня 6 с. м. на ювилейні торжества краківского університету. По повороті буде дальше відбувати епископску візитацию. До Станиславова верне Преосьв. аж 24 червня.

— **Смерть в купели.** Онодгн рано прийшло трох учеників купати ся до ставу Кмїпьского при ул. Снопківскій у Львові. Перший скочив до води Андрій Чорний, ученик VII. кл. виділової, син міского возьного, та мабуть в наслїдок корчів почав потапати. Сейчас кинено єму жердку призначену до ратунку, але потапаючий не міг єї ухватити і пішов під воду. Заки прибули люди човном та витягнули Чорного, він вже не віддихав. Візвано сейчас на поміч ратункову стацию, однак лікар мимо всяких старань не привернув топельника до житя. Тїло Чорного відвезено до институту судової медицини.

— **Катастрофа з трамваєм.** Сими днями в Будапешті надійшов з міста віз трамваєвий на кінцеву стацию Auwinkel, де дожидали єго вже товпи людий, вертаючих з прогульки до міста. Позаяк дорога з тої стациї до слїдуючої стациї „Красна Єлена“ дуже стрімка, то вози, що з'їзджують сею дорогою, гамують ся на обі гальми. Отже кондуктор і візник хотїли саме позакладати гальми, але публика так стала тиснути ся до воза, що просто їх не допустила і тоді хтось, чи случайно, чи з несьвідомости і легкодушности відсунув цілком задну гальму; а тимчасом у возі сиділо вже яких 60 осіб. Нагле в наслїдок отвореня гальми, покотив ся віз з шаленою скоростию по шинах в долину а коли прибіг на закрут, вискочив з шин і перевернув ся на правий бік. Коли вирвано двері і вибито горішне вікно, почали пасажири самі як шалені вискакувати з воза. Нещастє хотїло, що трех з них погибло на місци, а один тяжко покалїчений, коли винесено єго з воза, помер по короткій хвили. Крім того ще шість осіб тяжко поранені.

— **„Боян Станиславівский“** устроює під покровительством еп. Андрия гр. Шептицкого в понедїлок (18-го с. м.) в сали театральній концерт, з котрого чистий дохід призначений на віднову церкви катедральної. В концерті возьме участь повна оркестра 95-го полку; також заповіла виступ на скрипках панна І. Ясеницка зі Львова. Програма концерту слїдуюча: о. М. Вербицкий „VI. Симфонія“ відограє оркестра; Вальдтайфель Шабріє „Іспанія“ відспіває мішаний хор в супроводі оркестри; Н. Лисенко „Спів Оксани“ з „Рздвяної Ночи“ відспіває п-на Стефанія Чорненківна; А. Разек: а) „Муха“ імітация музична, б) „Котяча Серенада“ жарт музичний відограє квартет смичковий Бояна; М. Вербицкий „Ковнїр“ відспіває муж. хор в супроводї оркестри; К. Устянович „Рідна мова“ деклямация; Венявский „Леґенда“ відограє на скрипках в супроводі оркестри п-на Іванна Ясеницка; В. Матюк „Вязанка народних пісень“ (з сольом сопрановим), відспіває в супроводї оркестри мішаний хор Бояна; Н. Лисенко „Час до дому“ відспіває мужеский хор Бояна. — Цїни місць: Ложа I і X по 10 корон, прочі по 8 кор., фотелї по 3 корони, крісла перворядні по 2 К. 40 с., другорядні по 2 К. третерядні по 1 К. 60 сот., партер по 80 с для учеників і ґарнїзону військового 50 с., ґалерия 30 с., — Білети можна дістати в „Народній Торговли“ і в торговли бронзівничої П. Дуткевича. Ласкаві надатки просить Виділ надсилати під адресою „Станиславівского Бояна“.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Памятайте завчасу на пашу, щоби опісля не було клопоту і біди!

— **Сушенє і звоженє сїна.** Зближають ся сїнокоси і для господаря настає важна пора, перша більша збірка, котра має послужити за підставу до дальшого господарства, збірка паші на зиму, ба й на цїлий рік. О скілько доси можна предвидїти, то рік буде злий на пашу. Приморозки в маю знарили траву в многих сторонах, а тепер посуха не дала їй буйно розрости ся. Надходять сїнокоси, а трава мала. Ба, що гірше: длятого, що тепер посуха, то можна як раз в самі сїнокоси сподївати ся дощів, отже й того сїна, що ще дасть ся зробити, не буде можна зробити так як потреба. Господар буде мусїв длятого добре крутити своєю головою, щоби дати собі раду з бідою, яка зі всїх боків пхає ся до него. З робленєм сїна треба тепер бути подвійно осторожним і старати ся, щоби як найборше єго висушити та спрятати. Длятого найлїпше, именно же для помешних господарів сушити сїно або конюшину в непевну пору на розсохах, котрі треба собі завчасу

добра память. Впрочім не потребую тим дуже хвалити ся; таже я вас видїв кілька разів в Саісї, та й тут як ви були приїхали і як від'їздили! Ти питаєш ся, королївский сину, чи вас би другі не пізнали? Певно що ні! Чужа ноша, коротке волосє і зафарбованє брови дивно вас змінили. Але вибачте на хвильку! Мій старий ключник чогось мене кличе, здає ся приносить якусь важну вість.

За кілька хвиль опісля вернув Теопомпос назад і сказав: Ей, ей, мої люби: Так не треба в Навкратісї поступати, коли хоче ся, щоби нїхто не пізнав. Ви жартували з дївчатами, що продають цьвіти і за кілька рож заплатили їм не як повтїкавші лїдийскі гекатонтархи, але як великі пани, якими єсте поправді! Цїлий Навкратіс знає ті красні, ледащі сестри Стефанион, Хльоріс та Ірену, котрі своїми вінцями обмотали вже неодно молоде серце а своїми солоденькими очима вимантили вже неодин обольос [3]) з мошонки наших легкодушних синів. Коло таких дївчат, що продають цьвіти, крутять ся паничі підчас торгу найбільше, а що там сторгує ся, то платить ся відтак тихої ночи золотом. Але за ввічливе слово і кілька рож нїхто так грішми не сипле! Дївчата хвалили ся дарунками і своїм скупим залицякам показували золоті монети. Чутка то богиня, котра страшно прибільшає і з ящірки робить крокодиля. Отже до ушний єгипетского сотника, котрий, від коли Псамтік панує, має надзир над торговицею, дійшло, що якісь три лїдийскі борцї, котрі лише що приїхали, сипали грішми дївчатам, що роблять вінцї. То викликало підозріне і спонукало топарха вислати сюди одного урядника, щоби він вивідав ся, звідки ви і чого ви приїхали до Єгипту. Отже я взяв ся на способи і мусїв пустити єму якогось тумана. Я зробив так, як ви хочете і сказав, що ви богаті молодцї з Сардеса, котрі втекли перед гнївом сатрапа.... Але ось іде вже й урядник з писарем, котрий виставить вам паспорт, щоби ви могли спокійно перебувати над Нїлем. Я обіцяв єму богату заплату, коли він поможе вам вступити до віддїлу королївских жовнїрів. Він дав ся зловити і вірить менї. Задля того що ви молоді, то нїхто не припускає, щоби вас прислано сюди в якійсь тайній справі.

Говірливий Еллин ледви перестав говорити, як перед чужинцями станув писар, чоловік сухірлявий, біло убраний і при помочи товмача став їх розпитувати, звідки они і за чим приїхали.

Молодцї говорили своє, що они повтїкавші лїдийскі гекатонтархи і просили урядника, щоби він показав способи і дороги, як вступити до єгипетского найманого войска і щоби їм виставив паспорти.

Коли Теопомпос заручив за приятелїв, урядник вже не зволїкав і виставив їм жадані грамоти.

Паспорт Барті звучав!

„Смердіс — син Сандона із Сардеса — лїт за двайцять і два, високого, стрункого росту, ніс рівний, чоло високе по серединї з малою близною, може длятого, що за него заручено, позістаєати в Єгипті там, де закон чужинцям дозваляє

В імени короля. Сахонс, писар.“

Паспорти Зопіроса і Дарія були написані в подібний спосіб.[4])

Коли урядники вийшли з хати, затирав Теопомпос собі руки і сказав: Тепер можете безпечно перебувати в сїм краю, скоро лиш у всїм послухаєте моєї ради. Стережіть же тих звиточків паперу як свого ока в голові і носіть їх завсїгди при собі. А тепер прошу вас на сніданє з собою, та коли ласка скажіть менї, чи то правдива чутка, яка розійшла ся на торговици. Одна тріера, що прийшла з Кольофону, принесла вість, що твій високодостойний брат, благородний Бартє, лагодить ся в похід против Амазіса.

* * *

Вечером того самого дня сьвяткували Бартя і Сафо своє звиданє, котрого щастє сполучене з несподїванкою появи королївского сина було так незмірине, що дївиця в перших хвилях не могла знайти слів для своєї радости і вдячности. Коли же наконець знайшли ся знову самі в тім ясміновім затїнку, що вкривав їх молоду любов цвитучим галузєм, припала Сафо до серця свого дорогого милого, що вернув до неї. Довго не говорили анї слова і не виділи анї місяця анї зьвізд, що теплої лїтної ночи ходили тихими значущими кругами понад їх головами. Нечули пісні соловеїв, котрі як і тогди перекликували ся своїм улюбленим „ітіс“, не чули на собі вохкої роси яку спускала ніч на головки цьвітів в траві.

Наконець взяв Бартя обі руки своєї милої і дивив ся довго мовчки на ню, як би хотїв, щоби образ єї лиця вбив ся єму на віки в память, а она соромливо спустила очи в долину, коли він наконець відозвав ся:

— Коли я думав о тобі, то ти здавала ся

---

[3]) Обольос = гріш вартости більше менше 12 сотиків.

[4]) Подібні паспорти — виставлювані навіть невільникам — знаходять ся в папирусах. Вількінзон знайшов образ в Тебах, на котрім представлено, як якогось чоловіка ведуть перед писаря, щоби він виставив єму паспорт.

поробити, значить ся, або повитинати з ліса, або поробити штучні слідуючим способом: Наробити собі кільканайцять або кількадесять коликів, на метер або півтора довгих і в трох місцях попровертувати в них діри, одна понад другою так, щоби в ті діри можна вложити довгі, на палець грубі щеблї; діри мусять ще й так бути попровертувані, щоби щеблї в них стояли один в поперек другого понад собою. Скоро траву раз оберне ся і она підосхне, натрясає ся еї легко на ті розсохи, повбивані в землю, і так поробить ся ніби копички, на котрих трава, коли погода догідна, підсихає в однім або двох днях. Готове сїно забирає ся відтак просто з розсох і звозить ся. Через то, що трава не схне на земли, есть сїно з неї більше пахуче і поживнійше. В слотну пору сїно на розсохах скорше підсихає, і досить часом лиш кілька годин тепла та вітру, щоби зробити добре сїно, підчас коли сїно в копицях не можна иноді на стілько висушити, щоби его по розгорненю можна на вечер знову в копиці згорнути. Сушене сїна на розсохах вимагає більше роботи, а до того ще й розсохи зуживають ся, а перший раз вимагають навіть і трохи видатку, і длятого, коли красна погода, то ліпше сушити сїно звичайним способом; але знов коли слота в сїнокоси, то сушене на розсохах буває далеко користнійше, бо можна заощадити і на часї і на роботі, та мати і добре сїно. Подібні розсохи, лиш більші, довгі на півтора або й на два метри, робить ся на сушене конюшини. В сих розсохах провертує ся в трох місцях понад собою по дві діри близько коло себе на перехрест, так, щоби можна вложити по два щеблї в трох місцях понад собою. Або можна також зробити триніжок з трох довгих жердок в той спосіб, що на однім кінци провертить ся дірки і всі три жердки насилить ся на шнурок (ще ліпше дати на кінци зелізні скобки і звязати ланцушком або грубим дротом) а на другім кінци жердок, може на третину метра від самого кінця, повбиває ся кілки. Жердки ті розставляє ся як триніжок і сподом кладе ся на кілки зі всїх трох боків ліски. Доокола такого триніжка накладає ся конюшину або иншу пашу, котру хоче ся сушити. — В сїнокоси також дуже важна річ, щоби сїно борзо вхопити з сїножати і привезти домів та зложити в стоги, обороги або де під кришу. Найважнїйша притім робота набиране сїна на фіри і скидане его на місци. До тої роботи треба богато рук і люди дуже мучать ся та тратить ся богато часу. Отже тут повинен кождий господар старати ся облекшити собі роботу машиною, або якимсь иншим способом. А великої штуки до того не потреба: звичайне кружело, завішене під дашком в обозї або в дверцях, на даху, над стайнею, підойма, зроблена як журавель і т. п. зовсім прості прилади, улекшують дуже і прискорюють роботу.

— Усениці треба завчасу нищити, а то не аж тогди, коли они вже лазять по капусті та всілякій городинї, але коли ще лїтають яко мотилї або заким ще вилїзли з яєчок. Найшкідливійшим есть білий мотиль, котрий лїтає иноді вже в цьвітни і зносить яєчка на молоду розсаду. Під конець червня зачинає той мотиль лїтати другий раз і знов множить ся, і тепер робить найбільше шкоди, бо усениці, які тепер вилазять, обідають капусту аж до вересня. На ті усениці ще найлїпший спосіб збирати їх, скоро появлять ся, руками, і роздоптувати; відтак треба нищити й самого мотиля та его яєчка, котрі суть жовті і котрі він складає зпід споду листя. Скоро би ті усениці показали ся цїлими масами, то треба, щоби завчасу і одного дня забрала ся цїла родина господаря до нищення сего шкідника. Кажуть також, що добрий есть слїдуючий спосіб: На 5 літрів води дати 1 фунт соли і 15 ґр. салїтри, і такою водою скроплювати ростини. На другий день знайде ся богато неживих усениць. Поливане треба кілька разів повторити.

— Сїянє цибулї в червни. Дуже добре есть сїяти цибулю з кінцем червня або з початком липня, бо тогди она не виросте до осени так, щоби посаджена на весну зараз родила насїнє, але буде розрастати ся і дасть знамениту зелену цибулю на май і червень. До сїяння такої цибулї бере ся грядки, з котрих вібрано салату, горох або каляріпу, взагалі ті грядки, котрі в червни або в липни порожні стоять: можна сїяти широко або рядками, землю треба зверха трохи приплескати і пильно підливати, доки аж цибуля не зійде. Рядками лїпше сїяти, бо тогди можна еї підгорнути, через що морози так не пошкодять і неповитягають еї з землї. На погній найлїпша саджа, котру треба пізно в осени або в зимі на грядках розсїяти.

Всячина господарска.

Кожда ґаздиня нехай старає ся тепер наробити собі на запас всілякої пратанини: смажінок, компотів, соків, мармоляд, повил, сушениць, сушеної городнини і т. п.

— На що треба уважати при робленю смажінок? Насамперед треба мати посудину призначену лиш до смаженя овочів, найлїпше нову камінну ринку, або непобілюваний мосяжний рондельок. Зразу треба смажити на сильнїйшім огни відтак на слабшім, але ані не на занадто сильнім ані не на заслабім. Делїкатні овочі треба смажити на слабім огни. До смаженя треба уживати як найлїпшого цукру, щоби не було богато шумованя і щоби смажінка не бурила ся. При смаженю важна річ щоби добре шумувати; найлїпше срібною ложкою. Квасних овочів (парічки і т. п.) не можна довго смажити, бо робить ся відтак ґалярета. По усмаженю в мосяжних посудинах переливає ся смажінку для вистудженя в иншу посудину; лиш смажені в камінній ринці можна в ній студити. Зараз по усмаженю не треба накривати. Вистуджену смажінку треба складати до чисто вимитих слоїв, але не робити того ложкою котрою коштує ся або ложкою мокрою від води. Найважнїйша однакож річ, щоби уміти зробити сируп. Але о тім иншим разом.

— Смажінка з суниць (конфітури). Суниці до смаженя вибирає ся що найкрасші і найбільші але не переспілі. На пів кільо таких суниць робить ся сируп з одного кіля цукру (можна взяти лиш три чверти, але чим густїйший сируп, тим лїпше держить ся смажінка; розуміє ся, що знов за густий сируп також недобрий). Цукор треба порубати на дрібні кусні, вложити до камінної ринки і наляти після скількости цукру півтора або дві малі склянки води. Коли сируп заварить ся, треба его добре вишумувати а коли добре згусне, вкинути суниці і заварити три рази на слабім огни, відсуваючи за кождий раз на бік і шумуючи добре. Відтак досмажує ся ще раз на вільнім огни через чверть години, щоби заєдно і рівно смажили ся. Чи суниці вже усмажені, пробує ся так: бере ся на студений ніж каплю сирупу і пускає ся з гори; коли капля спадає поволи і гусне, суниці усмажені; їх складає ся в слої, обвязує міхуром або перґаміновим папером і держить ся в сухім місци.

Вісти господарські, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 8-ого червня: Пшениця 7·60 до 7·75 Кор.; жито 6·10 до 6·30; овес 5·75 до 6·—; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·— до 6·50; горох до вареня 7·50 до 15·—; вика 7·50 до 8·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·50 до 5·75; гречка 8·50 до 9·50; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза нова 6·60 до 6·70; хміль —·— до —·—; ріпак новий —·— до —·—. Все за 50 кільо loco Львів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 9 червня. Wiener Zeitung оголосить завтра відручне письмо Цїсаря до президента мінїстрів дра Кербера, постановляюче замкнене парляменту.

Рим 9 червня. Стан здоровля папи не поліпшив ся. Лікарі поручили папі повний спокій. Папа не приймає нікого.

Льоренцо Маркез 9 червня. Американьский консуль радив Кріґерови в імени свого правительства, аби Бури розпочали переговори з Англією.

Тієнтсін 9 черня. Анґлїйскі кораблї висадили доси на берег 900 моряків, т. е. більше як всї воєнні відділи всїх инших держав разом. Хіньске правительство запротестувало против дальшого висаджування чужих войск

За редакцію відповідає: Адам Кроховецкий

мені красшою як все, що Аврамазда сотворив, тепер же виджу, що ти ще красша як я собі думав!

А коли она ему за ті слова подякувала заясившими очима, обняв він еї знову рукою і пригорнув еще більше до себе та спитав:

— Чи ти згадувала мене?

— Лиш тебе!

— А ти сподївала ся, що мене так борзо побачиш?

— Ах, година за годиною я собі думала: мусить прийти! Коли я зрана пішла до города і подивила ся на всхід, в сторону як твоя вітчина, а звідтам вилетїла яка птичка з правого боку просто до мене, коли мені задрожала повіка на правім оці, як я попрятувала в моїй скринї і там знайшла лавровий вінець, в котрім тобі так було до лиця і я его сховала длятого на памятку — Мелїтта каже, що такий схований вінець піддержує вірну любов — відтак плеснула я в долоні і подумала собі: „нині мусить він прийти“ побігла над Ніль і вимахувала до кождого судна хусткою, гадаючи, що ти на нім їдеш. А коли тебе не було видко, то я вертала сумна домів і сьпівала пісню та дивила ся в огонь на припічку, що горить в комнаті для жінок аж бабуня закликала мене з моєї дрімоти та сказала: Слухай, дївча, хто в день дрімає, того в ночи готов сон не брати ся і він буде мусів з утомленим мозком, звялим тілом вставати на другий день з постелї. На то день, щоби не дрімати і мати очи на все отверті, та старати ся, щоби анї одна годинка не змарнувала ся. Минувший час належить до померших, дурнота виглядає спасенія від будучности; мудрий держить ся теперішности, котра вічно молода і користає з неї, щоби роботою всї дари, якими наділяє нас Зевс і якими обдаровують нас Аполлон, Палляс та Ципріс так доглядати, аби они щораз більше збільшали ся і доповняли ся та ублагороднялись а наконець, щоби наші думки, наші діла, чувства, бесіда стали миловзвучні як солодкавий звук гармонії гри на струнах. Мужчині, до котрого твоє серце належить, котрого висшим уважаєш як себе саму, іменно длятого, що его любиш, не можеш лїпше служити, не можеш красше показати ему свою щирість, як тим, що будеш о скілько лиш сил твоїх ублагороднити твого духа, твій ум. Все красне і добре чого лиш навчиш ся, то буде дарунком для твого милого, бо коли він бере з тобою твої честноти, то ти віддаєш ему ціле своє еството. Але дрімаючи ще ніхто не доробив ся побіди. Роса, яка покріпляє цьвітку честноти, називає ся потом! — Оттак говорила она; а я схопила ся засоромлена від припічка, взяла ся грати, учила ся нових пісень або слухала наук моєї учительки, котра мене — а она мудростию перейшла неодного мужчину — учила з любовю словом і письмом. Так минав час, бистра ріка, що подібно як оттой Ніль пливе вічно і несе попри нас смертельних то золоту лодку украшену ріжнобарвними хоругвками, то пажерливого крокодиля!

— Ми сидимо тепер в тій розкішній лодці! О коби то в сїй хвили ріка часу спинила свої бистрі филї, о коби то на віки так було як тепер! — Ти люба дївчино, як же розумненько ти говориш, як ти добре розумієш ті красні науки а ще поваблийше їх повтаряєш! Так моя Сафо, я горджу ся тобою! В твоїй честноти маю скарб, котрий робить мене далеко богатшим від мого брата, до котрого належить половина сьвіта.

(Дальше буде).

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „**Внучок**“ — А. Мечника „**Ованес Огана**“ — К. Ляскoвского „**Зужитий**“ — Ст. Аріеля „**Улуди**“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнования буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоення потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошения, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацийовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).